

Setkání a život / Reaktibilita a „setkání“

Petra mi poslala svůj (francouzský) text, v němž mj. citovala Martina Bubera: „Toute vie réelle est rencontre.“ Jako zdroj uvedla francouzskou Wikipedii (ale pokusím se to najít německy, nejspíš „Begegnung“, možná v „Ich und Du“):

[http://fr.wikipedia.org/wiki/Martin_Buber]

Jde ovšem o to, že se lze za jistých okolností setkat nejen s lidmi, kteří fyzicky nejsou přítomni (prostřednictvím pošty, telefonu apod.), ale i s lidmi, kteří už dávno, dávno zemřeli. Pokud tomu budeme rozumět v této šíři, má Buber naprostou pravdu. A platí to nejen o lidech a pro lidi, ale pro všechny „subjekty“ (nebo podle Teilharda de Chardin pro všechny „unités naturelles“, nebo podle Williama Sterna „osoby“, „Personen“). Chceme-li to vyjádřit naprosto obecně, pak můžeme mluvit o „reaktibilitě“; chceme-li to omezit na živé bytosti, můžeme mluvit o „senzibilitě“ (vnímavosti). Jsoucno (pravé jsoucno, tj. pravá událost), které se neseťkává (s jinými jsoucný), jako by vůbec nebylo. Proto staré ‚pojmy‘ *esse a se* a *per se* jsou nepoužitelné, protože jsou falešné. Každé jsoucno skutečně „jest“ jen v tom rozsahu, jak reaguje na druhá jsoucna a jak ta druhá jsoucna reagují na ně. To znamená že bez „setkání“ není ani existence (výskyt), natož život. Ovšem specifičnost lidské situace a lidských „setkání“ vyžaduje jít do větší hloubky.

(Písek, 091219-4.)